

så længe Kina repræsenteredes af Formosa-regeringen, kunne føre til etablering af en „To-Kina situation“. Efter sovjetisk opfattelse viste den kinesiske erklæring, at den kinesiske regering ikke bifaldt foranstaltninger til tilvejebringelse af mere retfærdig afro-asiatisk repræsentation i form af pagtændringer, og at spørgsmålet om en udvidelse af Sikkerhedsrådet og Det økonomiske og sociale Råd derfor kun kunne gennemføres, hvis Kinas lovlige repræsentation i FN forinden blev etableret. Såfremt de afro-asiatiske lande ville tiltræde dette, ville de kunne fjerne hovedhindringen for en udvidelse af Sikkerhedsrådet og Det økonomiske og sociale Råd og således åbne vejen til en passende afro-asiatisk repræsentation.

Under debatten i det særlige politiske udvalg gav Guineas repræsentant senere udtryk for en anden opfattelse, idet han meddelte, at hans regering fra officiel kilde var blevet underrettet om, at Peking-regeringens politiske holdning var den, at spørgsmålet om den afro-asiatiske repræsentation og repræsentationen for Kina ikke burde sammenblandes, fordi det var to forskellige spørgsmål. I overensstemmelse hermed udtalte Albaniens repræsentant i plenarforsamlingen under debattens afslutning, at Peking-regeringen i en erklæring af 12. december ikke havde modsat sig udvidelse af Sikkerhedsrådet og Det økonomiske og sociale Råd, men kun erklæret, at den ikke kunne påtage sig nogen forpligtelse i denne henseende, så længe Folkerepublikken Kina var berøvet sine lovlige rettigheder i FN.

Den sovjetiske repræsentant fastholdt imidlertid sin opfattelse.

Medlemmer af den vesteuropæiske gruppe har i spørgsmålet om den udvidede afro-asiatiske repræsentation erklæret sig som tilhængere af en udvidelse, der tog rimeligt hensyn til alle grupper, og som kunne opnå et betydeligt flertal. Også hensynet til at bevare effektiviteten af de to råd ved ikke at gøre dem for store har her gjort sig gældende.

De vestlige medlemmer af Sikkerhedsrådet udtrykte sig under debatten forbeholdt over for spørgsmålet om de foreslåede udvidelser. Den franske repræsentant erklærede, at Frankrig ville stemme imod, og

begrundede sit standpunkt med en henvisning til at debatten i udvalget havde vist, at ingen beslutning, generalforsamlingen på nuværende tidspunkt tog, ville kunne få den næsten enstemmige tilslutning, som pagtens art. 108 forudsætter.

(a) Spørgsmålet om generalkomiteens sammensætning (punkt 81) blev opført på dagsordenen efter anmodning af 48 afro-asiatiske lande, som i et memorandum til generalforsamlingen henledte opmærksomheden på, at generalkomiteen som følge af den store udvidelse af FN's medlemstal, især ved optagelse af lande fra Asien og Afrika, i de senere år havde mistet sin repræsentative karakter og ikke mere var noget udtryk for princippet om ligelig geografisk fordeling. I dette memorandum nævntes det også, at generalforsamlingen i 1957 ved RES/1192 (XII) havde forøget antallet af forsamlingens vicepræsidentpladser fra 9 til 13. De afro-asiatiske lande fandt det betimeligt, at 18. samling på ny overvejede komiteens sammensætning og henviste til, at regel 38 i forsamlingens forretningsorden bestemmer, at generalkomiteen skal have en repræsentativ karakter.

Som det vil erindres, består FN's generalkomité (styrelsesrådet) af forsamlingens præsident, de 7 formænd for de faste udvalg, og vicepræsidenterne (hidtil 13). Komiteen er et af generalforsamlingen nedsat organ med den opgave at tilrettelægge forsamlingens arbejde, og kan i betydning ikke sammenlignes med f. eks. Sikkerhedsrådet, men komiteens sammensætning er dog af politisk vigtighed, fordi den øver indflydelse på, hvilke dagsordenspunkter forsamlingen får til behandling, og på forsamlingens arbejdsmetoder.

Efter at debatten var begyndt i det særlige politiske udvalg, fremlagde 54 afro-asiatiske lande og Jugoslavien et resolutionsforslag, hvis operative del gik ud på, at generalforsamlingen ville beslutte at ændre forretningsordenen, således at antallet af vicepræsidenter forøgedes til 16. I et anneks til resolutionen foresloges følgende geografiske fordeling af vicepræsidentpladserne:

- (a) 7 til afrikanske og asiatiske stater;
- (b) 1 til østeuropæiske stater;
- (c) 2 til latinamerikanske og caribiske stater;